

godtbeholdende anvender een Grundsætning idag og en modsat imorgen, saa slipper man nemmest fra Bevist ved at sige: „Ja, det er en anden Sag“. Jeg troer forøvrigt, at den ærede Ordfører rigtigt betegnede Comitæens Standpunkt i Sagen, dengang han talte om disse unge Mænd, hvoriblandt der forøvrigt ere nogle paa 40 til 50 Aar, burde gives en Sum een Gang for alle til dermed at begrunde en ny Livsstilling, og ved denne Leilighed kom til at yttre, at man burde give dem, hvad man omtrent troer at kunne unde dem. Det er netop dette Standpunkt, hvorpaa de ere stillede; de skulle ikke have Noget som en Rettighed, men de skulle have det som en Gave, hvis Størelse er afhængig af, hvad man i det paagældende Dieblif vil unde dem; men Erfaring har nu vist, at det er meget elastisk, hvad man under dem, — den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) undte dog før Nytaar Reserveofficererne i sit da fremlagte Forslag en Sum lig samtlige deres Indtægter i de Aar, de havde været ansatte som Officerer (Tscherning: Ganske rigtigt!); men i 3 Maanedes er det gaaet saaledes tilbage med, hvad han under dem, at han nu med den største Anstrengelse ei kan naae længere end til 11 Maanedes Gage som det Høieste, der paa denne Maade kan tilstaaes nogen Reserveofficer. Jeg troer derfor, at man ikke kan komme til noget bestemt Resultat ved at følge en saa elastisk Regel som denne; jeg troer, at man bør følge de almindelige Grundsætninger, hvorefter Embedsclassen bliver behandlet, saa har man noget fast at holde sig til, og Reserveofficererne selv ville da ei have Grund til at ansee sig for forurettede. Det er paa dette Standpunkt, at jeg har bestræbt mig for at stille Spørgsmaalet. Forøvrigt maa jeg bemærke, at, naar man har udtalt den Anskuelse, at vi ikke maatte indrømme de værnepligtige Reserveofficerer en

saadan Rettighed, fordi vi derved foregreb de Bestemmelser, som man mulig ved en fremtidig Forandring i Armeens Organisation kunde være tilbøielig til at tage, saa kan jeg ei indrømme Rettigheden af denne Anskuelse. De Officerer, der til en given Tid ere udnævnte under visse Betingelser, kunde dog virkelig ikke berøves deres Rettighed, fordi man til en anden Tid maatte finde det rigtigt og overeensstemmende med Statens Tary, at fastsætte andre Betingelser for fremtidige Udnævnelser. Heller ikke kan jeg indsee, at man med Hensyn til den kommende Tid kan være i fjerneste Henseende bunden ved saadanne tidligere Bestemmelser, der kun gjælde visse bestemte Individuer, da det er Fremtiden og ikke Fortiden, der ligger indenfor den lovgivende Magts Omraade. Forøvrigt skal jeg ikke udtale mig over, om denne Plan til at skabe en ny Klasse af Reserveofficerer er hensigtsmæssig eller ikke, jeg skal være meget tilbøielig til at understøtte Experimentet, thi Andet anseer jeg det ikke for at være, naar man nu atter vil forsøge at skaffe dygtige Officerer for Ingenting. Dog skal jeg henstille til Forsamlingens Opmærksomhed, at, da man ifølge Bestemmelserne i Planen af 1842 vilde danne en ny Klasse af Officerer, nærede man heller ikke den fjerneste Tvivl om, at der ifølge de tilbudne Betingelser vilde melde sig dygtige unge Mænd i tilstrækkelig Antal til at udfylde det Savn, man havde af Officerer; men i den lange Række, som ligger imellem hiin Tid og Krigen, meldte der sig kun 12. Nu vil Sagen fremtidig stille sig noget anderledes; Betingelserne, hvorunder de nye Officerer skulle stilles, ville vel omtrentlig blive de samme; men, idet vi have faaet almindelig Værnepligt, saa troer man, at denne Byrde vil i Forening med de øvrige Betingelser kunne være tilstrækkelig til at vække Altraaen efter disse Poster.